

Elisabet och Maria

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Luk 1:1-56 Ett gudomligt kärleksmöte ...

Ett gudomligt kärleksmöte - Maria och Elisabet Två kvinnor. En väldigt gammal. En väldigt ung. Den ena en barnlös prästfru. Den andra singel. En beskrivs som oklanderlig, inte bara till det yttre utan också innerst inne. Den andra beskrivs helt enkelt som en flicka, en tjänarinna. Den ena bor uppe i bergen, den andra på de böljande slätterna i en liten by med dåligt rykte. Båda två har sitt eget livs berättelse. Båda två lever ett enkelt, blygsamt liv. Plötsligt, utan förvarning, tilldelas de, i tur och ordning, personliga nyheter så underbara att de nästan går i bitar av dem, men samtidigt vill de inte dela dem med vem som helst. De är släktingar, kusiner. När den yngre får höra om det otroliga som kommer att få hända henne får hon också del av den äldres till och vill gärna dela den äldres gemenskap. Snabbt packar hon sin väska och, upprymd, ger hon sig iväg till fots mot bergen. Det är dags för hjärtan att mötas. Dessa två kvinnor har tillåtit Gud att bo fritt i sina hjärtan. Gud har utvalt dem till att vara redskap i Planen som ändrade historien. En skildring så viktig som denna förtjänar en bakgrundshistoria, ett sammanhang: I den urgamla Skriften, i början av 1 Moseboken som handlar om just början, läser vi: I begynnelse skapade Gud... Och Gud sade, ‘Låt oss (treenigheten) göra människor till vår avbild, att vara oss lika. Människan var en underbar skapelse, skapad för att njuta av en härlig existens i perfekt relation med Gud och varandra. Och i Nya Testamentet, i början av Johannesevangeliet, läser vi: I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud. Det fanns i begynnelsen hos Gud.

Och allt blev till genom det... Båda ställen vittnar om att berättelsen som är Guds kärlekshistoria börjar med Treenigheten i relation med varandra, en intimitet bortom våra vildaste fantasier. Treenigheten finns i centrum av universum i alldeles perfekt harmoni. Detta är hjärtat av all verklighet--fortfarande. Denna harmoni är tyvärr svår att upptäcka ibland. Det blev en kosmisk skilsmässa, ett svek bland änglarna mot Gud, vilket har fått ödesdigra konsekvenser. Vad fanns i Guds hjärta som gjorde att han ville fortsätta skapa? En ledtråd finner vi i Efesiebrevet 1: 3-8. En fritolkning kan lyda ungefär så här: Långt innan han skapade jordens grundvalar hade han oss i åtanke, hade bestämt att vi skulle vara hans kärleks fokus, för att bli hela och heliga genom hans kärlek. För länge, länge sedan bestämde han sig för att adoptera oss in i sin familj genom Jesus Kristus. (Och vilken glädje han kände medan han planerade!) Han ville att vi skulle träda in till den fest som hans rika generositet gav, ledda av hans älskade son. Långt innan vi hade hört talas om Kristus och hoppades på honom hade han sett oss och planerat för våra liv i härlighet. (Från The Message av Eugene Peterson) Vi blev tagna från Gud, och han satte i gång den mest vågade av planer. Som Philip Yancey har skrivit, inkarnationen var en vågad razzia i fiendens territorium. Hela jorden låg under den ondes makt. Gud riskerade himmel och jord för att rädda oss. Varför? Vad vill han få från oss? Några har föreslagit att det är vår lydnad eller offer han vill ha; andra påstår att han vill att vi ska komma till självinsikt och vara tillfredsställda. Men, lyssna till Guds hjärtas sorg i Jesaja 29:13 när han säger att hans folk kommer till honom med alla de rätta ord och handlingar, men deras HJÄRTAN är långt ifrån honom. Han vill ha våra hjärtan – vår kärlek. Att han skulle vilja få vårt allra innersta ja (att kunna ge oss ett härligt liv) är för stort att förstå. Han vill att vi ska tillåta honom att älska oss som vi aldrig blivit älskade. För att det skulle bli sann kärlek fick vi vara fria att förkasta den. Den “vågade razzian” klarade Han av genom olika frivilliga människor.

. . . Och just där träder det fram, våra två enkla kvinnor . . . Tänk dig Elisabet, en kvinna som älskade Gud av hela sitt hjärta, men vars rynkor berättade att hon hade levt länge -längre än den ålder då hon kunde få barn, som var bevis på Guds välsignelse. I denna kultur, om han hade velat, kunde hennes man med all rätt ha skilt sig från henne. Hennes tillstånd ansågs som ett Guds straff. En dag berättade Elisabeths man för henne att en ängel hade sagt att de skulle få ett mycket speciellt barn. Det märkligaste var nog att barnet skulle vara andefyllt redan som foster. Till skillnad från sin man, den intellektuelle prästen, valde Elisabet att tro på budskapet. Och visst, hon blev gravid. Ett Guds under, utan tvekan. Cirka sex månader senare såg hon en dag från sitt hem uppe på berget att det kom en flicka på vägen. Samtidigt som de möttes och hon kände igen Maria, sin lilla kusin, sparkade barnet till i henne, och hon fylldes av den helige ande. Utan att någon hade berättat för henne visste hon att Maria, en jungfru, bar på Guds son. Två Guds under, utan tvekan. Maria börjar, “Elisabet, jag vet... och vet du, en ängel, tänk dig, en ängel (!), har berättat för mig det mest fantastiska... “ Två kvinnor, båda med en särställning och uppgift utan dess like, fick vara tillsammans i tre månader. Vad de hade att prata om! Särskilt Maria skulle komma att behöva stödet hon fick i detta möte. Ung som hon var och med ett liv framför sig som hon inte kunde ana, behövde Maria ta del av både den andliga såväl som den praktiska visheten som Elisabet ägde. Två kvinnor med hjärtan tillgivna Gud. Elisabet hade inget behov av att vara svartsjuk på grund av att Maria hade valts att vara mor till Jesus. Tvärtom. För sin del, hade Maria på väg till Elisabet hunnit skriva en lovsång (Luk 1:46-55) i sitt hjärta. Hon sjunger en av de vackraste och djupsinnigaste sånger i hela Skriften. Hon har tagit till sig Gudskvinnan Hannas lovsång (från 1 Samuel 1:1–2:21) och ser sin egen livs berättelse i det historiska perspektivet av Den Stora Berättelsen. Gud är densamme som den Sara, Rebecka, Lea och Rut litade på. Till slut drar Jesus ihop alla teman, energier och rörelser som hade satts i gång innan världen grundades. Det är inte bara så att allting före oss blir fullkomligt i Jesus; vi blir också fullkomliga i Jesus. Oavsett hur vi bor – på landet, i en liten stad, kanske en med dåligt rykte, eller i en stor stad -vaknar vi varje morgon mitt i någonting som pågår, som har pågått en väldigt lång tid: genealogi och geologi, historia och kultur, kosmosen—Gud. Vi är varken en slump eller något tillfälligt när det gäller hans Berättelse.

Vi är själva hjärtat av den, dyrbar och älskad utan mått.

(En del av idéerna i sista stycket kommer från The Message av Eugene Peterson.) Uppmuntra varandra varje dag, så länge man kan säga idag...

(Hebreerbrevet 3:13) Judy Breneman

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...